

Jeg skal indskrænke mig til disse faa Udtalelser og anbefale Tinget ikke at vedtage de stillede Ændringsforslag.

Hammerich: Da jeg som Regel er saa heldig at være enig med min Side-mand, det ærede Medlem for Hurup (N. Andersen), maa jeg i et Tilfælde som dette, hvor jeg ikke kan være enig med ham, ønske at angive mine Grunde dertil, og jeg skal gøre det ganske kort. Det ærede Medlem mener, at det er saa ganske principstridigt, at man lader private svare Ejendomsskyld under Forhold, hvor man giver Kommunerne Frihed derfor. Jeg tror ikke, dette er saa principstridigt. Det ærede Medlem fremdrog et Eksempel, som var af den Art, som det ærede Medlems Eksempler i Reglen ere, at det ret slaande syntes at kunne give hans Opfattelse Ret. Det ærede Medlem har jo en betydelig Evne i saa Henseende. Jeg tror dog ikke, at han her havde saa ganske Ret. Der er nemlig utvivlsomt under de foreliggende Forhold altid en principiel Forskel paa private og Kommuner. Der vil ved saadanne Grunderhvervelser fra Kommunernes Side næsten altid være noget af det Element, som efter det ærede Medlems Mening berettiger til at fritages for Skatteydelse, idet det ærede Medlem jo netop efter sit Forslag vil undtage fra Skat saadanne „Ejendomme, som anvendes af Kommunerne til almenyttige Formaal“, og et Element af Hensyn til det almenyttige findes der næsten altid ved kommunale Erhvervelser. I det Tilfælde, det ærede Medlem fremdrog, vilde det ganske sikkert ogsaa findes og vise sig deri, at hvis et Privatkonsortium vilde købe disse 100,000 Kvadratalen, saa vilde de kun gøre det som ren og skær Spekulation. Hvis en Kommune vilde købe dem, er jeg derimod overbevist om, at det ikke vilde være som Spekulation; den vilde være meget glad, hvis den kom fra Købet uden noget Tab. Hvorfor? Fordi en Kommune maa tage og tager andre Hensyn end private. Den køber nærmest med det Maal at være Herre over, hvorledes de købte Arealer blive anvendte. Jeg er f. Eks. ganske overbevist om, at de betydelige Køb, som Kjøbenhavns Kommune har foretaget i de sidste Aar, have alle været dikterede af Hensynet til, at Kommunen kunde blive Herre over, hvorledes Bebyggelsen skulde finde Sted, at denne kunde faa en for Kommunen hensigtsmæssig og heldig Form. Men slike kommunale Hensyn tages til Bedste for Samfundet, og

der er derfor ingen Ret til at beskattedem. Ganske det samme er jeg overbevist om, er Tilfældet, naar Aarhus Kommune sætter sig i stor Gæld for at købe Marselisborg. Den vilde sikkert ogsaa være glad, naar den blot i Aarenes Løb med passende Rente faar Dækning for dette Køb, idet den ved Bebyggelsen er nødt til at tage en Mængde Hensyn, f. Eks. ved Anlæg af Parker, Boulevarder, brede Gader osv., Hensyn, som den private ikke vilde tage. Derfor tror jeg, at de Konsekvenser, som den højtærede Minister fremdrog, i det væsentlige havde han Ret til at fremdrage, og at der er god Grund til at gøre en Forskel mellem Beskatningen for Grunderhvervelser af Kommuner og af private. For at tage et andet Eksempel: Der vilde jo ikke være nogen Tvivl om, at hvis det ærede Medlems Forslag blev vedtaget, vilde deraf følge, at Kommunerne skulde svare Skat af deres Gasværker og af deres Elektricitetsværker, uagtet disse i de fleste Tilfælde ere anlagte for at skaffe Kommunens Beboere Gas og Elektricitet til en rimelig Pris, ligesom de ogsaa gennemgaaende lægge Vægt paa at forvalte dem saaledes, at de kunne give en passende Dækning; men for at faa den ere Kommunerne ganske vist nødte til „at tage Indtægt af Værkerne“, fordi de foruden Produktionsudgifterne maa have nogen Forrentning og med Rette ogsaa maa have en passende Amortisation af Anlægsudgifterne. Gaa de videre, vil der deri ligge, at de paaligne deres Beboere en Skat. Hvad enten de nu kun gaa ud paa lige at faa Dækning af deres Udgifter ved Tilvejebringelsen af dette kommunale Gode, eller de gaa videre og tage en indirekte Skat af Kommunens Beboere, er det ikke berettiget af Staten at tage Skat af saadanne Anlæg, thi man vil dog ikke finde det rimeligt, at Staten tager Skat af en Kommunal-skat, ikke heller, at den beskatter en Kommunes Udgifter til Fremme af almenyttige Formaal. Jeg er overbevist om, at den ærede Finansminister vil have let ved at godtgøre, at det er netop de mange Konsekvenser, der ville komme af et saadant Forslag, som beviser, at dets Princip er urigtigt, Forslaget derfor ufor-svarligt eller, som jeg tror han kaldte det, abderitisk.

Finansministeren (C. Hage): Det ærede Medlem for Esbjerg (Bluhme) har stillet et Forslag, som jeg allerede havde Lejlighed til at omtale kortelig forleden Dag. Jeg udtalte min Anerkendelse af